

Daniels Bog - Nummer Treogtres

Ud over Millers diagrammer: Islam, den undersøgende dom og den endelige prøvelse

Jeff Pippenger

2024-01-27

Vi er blevet underrettet om, at „Gud ledede William Millers sind til profetierne og gav ham stort lys over Johannes’ Åbenbaring.“ Miller blev på grund af den historie, hvori han blev fremrejst, hindret i at forstå det „store lys“, som findes i Åbenbaringens kapitel tolv, tretten, seksten, sytten og atten; for disse kapitler identificerede de profetiske rigers gerning, hvilket han ikke kunne se fra sit historiske udsigtspunkt.

Det lys, der blev givet Miller i Johannes’ Åbenbaring, var menighederne, seglene og basunerne, og det er de sidste tre basuner, som identificeres som „tre veer“, der er fremstillet på Habakkuks to tavler. Det „store lys“, der blev givet Miller i Johannes’ Åbenbaring, angår islams rolle i Bibelens profeti. Dog var selv dette „store lys“ begrænset af hans historiske kontekst.

»De syv menigheder i Asien er en historie om Kristi kirke i dens syv skikkelser, i alle dens bugtninger og vendinger, i al dens fremgang og modgang, fra apostlenes dage og indtil verdens ende. De syv segl er en historie om jordens magters og kongers handlinger over for kirken og om Guds beskyttelse af sit folk i samme tidsrum. De syv basuner er en historie om syv særegne og tunge domme, sendt over jorden eller Romerriget. Og de syv vredesskåle er de syv sidste plager, sendt over det pavelige Rom. Indvævet i disse er mange andre begivenheder, vævet ind som tilløbende strømme og udfyldende den store profetiens flod, indtil det hele ender for os i evighedens ocean.«

"Dette er, efter min opfattelse, planen i Johannes’ profeti i Åbenbaringens Bog. Og den mand, som ønsker at forstå denne bog, må have et grundigt kendskab til andre dele af Guds ord. De billeder og metaforer, der anvendes i denne profeti, forklares ikke alle i den samme, men må findes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det tydeligt, at Gud har tilsigtet studiet af helheden, selv for at opnå en klar kundskab om nogen del." William Miller, Miller’s Lectures, bind 2, foredrag 12, 178.

Bemærk, at Miller forstod de syv sidste plager som de syv domme over det pavelige Rom. Han kunne ikke forstå, at det pavelige Rom fik et dødeligt sår, som skulle læges. Han erkendte de syv basuner som »en historie om syv særegne og svære domme, sendt over jorden eller det romerske rige«, men var ude af stand til at erkende sondringen mellem det hedenske og det pavelige Roms riger. Derfor var hans evne til at se sondringen mellem de første fire basuner og de sidste tre basuner begrænset.

Miller var ude af stand til at erkende, at de domme, som blev bragt over Rom, var Guds svar på håndhævelsen af søndagshelligholdelsen, for milleritterne tilbød stadig om søndagen i deres egen historie. Miller havde ret i at erkende, at basunerne var domme over Rom, men den specifikke

årsag til, at dommene blev bragt, og sondringen mellem de første fire og de sidste tre basuner var begrænset eller ikke-eksisterende. Med dette begrænsede syn var "juvelen" med Islams tre veer stadig medtaget på de tavler, som blev ledet af Guds hånd, og bør ikke ændres.

Oplyst dømmekraft gør en „vis“ studerende af profetien i stand til at erkende, at Gud ikke blot inspirerede de hellige mænd, som skrev Bibelen, men at Han også styrede arbejdet hos de mænd, der oversatte King James Bibelen, og Han siger specifikt, at Han anvendte den samme form for guddommeligt tilsyn ved fremstillingen af de to hellige tavler.

Millers „juvel“ om den femte, sjette og syvende basun (islam) skinner ti gange klarere i de sidste dage, for det identificerer emnet for det endelige Midnatsråb. Emnet for Midnatsråbet i den milleritiske historie var datoen for afslutningen af de profetiske tidsperioder, og i denne forstand er de sidste dages „Midnatsråb“-budskab (som er budskabet om islam i det tredje Ve) blevet forudbilledet ved datoen 22. oktober 1844. Denne dato i den milleritiske historie er et forbillede på den nært forestående søndagslov, og både 22. oktober 1844 og søndagsloven blev forudbilledet ved korset, som var afslutningen på Kristi triumfindtog.

Millers „juvel“ om den femte, sjette og syvende basun (islam) stråler ti gange klarere i de sidste dage, for det identificerer islam i overensstemmelse med temaet for den reformatoriske bevægelse i de sidste dage, hvilket er islam i det tredje Ve. Derfor er det, som temaet for den endelige reformatoriske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, blevet forbilledligt fremstillet ved temaet for hver af de foregående reformatoriske bevægelser, hvad enten det er temaet om „opstandelsen“ i Kristi reformatoriske bevægelse, temaet om „profetisk tid“ i milleritternes historie, temaet om „Guds ark“ i Davids reformatoriske bevægelse eller temaet om „pagten“ i Moses' reformatoriske bevægelse.

Hvad enten det drejer sig om korsets begivenhed, datoen 22. oktober 1844 eller de forskellige temaer i reformationsbevægelserne, udgjorde enhver dato og ethvert tema et liv-eller-død-prøvespørgsmål for den generation på den tid. Millers „juvel“ om Islams tre Veer er et liv-eller-død-prøvespørgsmål, som fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer i forhold til „olien“. Millers juveler i begyndelsen af hans drøm skinnede som solen, men ved afslutningen af hans drøm skinnede de „ti gange klarere“. Millers juveler var som petroleum (lampeolie) i milleritternes historie, men i dag er disse juveler raketbrændstof!

Milleritterne forstod og anvendte med rette islams tidsprofeti om det andet ve, som blev opfyldt den 11. august 1840, men deres forståelse af det tredje ve, som er den syvende basun, kunne ikke se det tredje ve komme som en dom over det sjette rige i Bibelens profeti, for de så ikke et femte rige, endside det sjette rige i Bibelens profeti. Dog skal det „store lys“ over Åbenbaringen, som blev givet til Miller, skinne ti gange klarere i de sidste dages „Midnatsråb“.

Sandhederne, som er fremstillet på Habakkuks to tavler, er i det væsentlige sandheder, som blev opfyldt i den tidligere historie. Tavlerne er baseret på de tidsprofetier, som Miller blev ledet til at sammenstille, og alle disse tidsprofetier var afsluttet inden 1844. Disse tidsprofetier vil skinne klarere i de sidste dage, for det vil blive erkendt, at de er lige så nøjagtige i dag, som de var i den milleritiske historie, men de indeholder ingen direkte tidsforudsigelser for de sidste dage. De

tilvejebringer imidlertid gentagne profetiske forbilleder på de historiske forløb, som de repræsenterede i fortiden, men med nogle få af Millers juveler fremstilles fremtidige forudsigelser direkte.

Kristi gerning i den himmelske helligdom, som begyndte i 1844, fortsætter, indtil dette værk er fuldendt. Profetien om de to tusind tre hundrede dage og den renselsesgerning, som den udpegede, er stadig „under opfyldelse“, således som Søster White siger det om floderne Ulai og Hiddekel; derfor har denne profeti en opfyldelse ved verdens ende.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet især for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart komme til at ske.“ Testimonies to Ministers, 112.

Dele af synerne i Daniels bog, kapitel syv og otte, som findes på de to tavler, hører endnu fremtiden til, for de identificerer begge Kristi helligdomstjeneste. Dog ender beretningerne om rigernes historie i Bibelens profeti i disse to kapitler med, at det pavelige Rom modtager sit dødelige sår. „Stenen“, som er „løsgjort fra bjerget uden hænder“, og det ottende rige i Daniel to, hører endnu fremtiden til. Men det meste af det, som på tavlerne er fremstillet i relation til Daniels bog, kapitel to, syv og otte, er blevet opfyldt.

Kristi gerning i helligdommen og islams tredje ve er i det væsentlige de to emner, som repræsenterer den profetiske historie efter milleritternes tid. Sammen med disse to temaer er den sidste tids historie, som er forbilledliggjort, når de to tavler føres sammen på én linje. Når dette gøres, finder den første skuffelse i 1843, således som den er fremstillet på den første tavle, sin korrektion på den anden tavle. Tilsammen frembringer og identificerer de den „skjulte historie“ om de Syv Tordener, som nu bliver afseglet i forbindelse med afseglingen af Jesu Kristi Åbenbaring.

Den „skjulte historie“ er opbygget på „sandheden“, som er de tre hebraiske bogstaver, der, når de sættes sammen, danner ordet „sandhed“. Ordet dannes af det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav og repræsenterer Jesus ikke alene som Sandheden, men også som Alfa og Omega. Den „skjulte historie“ begynder og ender med en skuffelse og har oprør i midten, for „tretten“ er et tal, som repræsenterer oprør.

Året 1843, fremstillet på det første kort, identificerer den første skuffelse og begyndelsen på forhalingstiden. Forhalingstiden fører til fremkomsten af Midnatsråbets budskab, hvor de dårlige jomfruers oprør åbenbares. Midnatsråbets budskab forkyndes derpå indtil den sidste skuffelse. Denne „skjulte historie“ om Midnatsråbet gentages (helt ned til bogstavet) i de sidste dage.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem uforstandige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Når det foregående udsagn forstås ret, viser det, at den eneste gruppe mennesker i de sidste dage, som har mulighed for at være enten en dåreagtig eller en viis jomfru, er mennesker inden for en

gruppe, som har lidt en skuffelse. Skuffelsen er det, der frembringer tøvetiden, og lignelsen, som »er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav«, er baseret på de virkninger, der frembringes indvortes i jomfruerne under en tøvetid, som begynder med en skuffelse. Den skuffelse, som dræbte de »to vidner« på byens gade og reducerede dem til døde, tørre ben i dødens dal, fandt sted den 18. juli 2020. Adventismen var i det store og hele ikke involveret i den skuffelse. Om noget fejrede de den mislykkede forudsigelse, mens de »to vidner« lå dræbte på gaden. Til mindste bogstav betyder »til mindste bogstav«.

I den milleritiske historie fejrede det tidligere pagtsfolk (protestantismen) den fejlslagne forudsigelse i 1843 (den første skuffelse), og på dette tidspunkt overskred protestanterne grænserne for deres prøvetids prøvelse. Prøvetiden var begyndt den 11. august 1840, da den mægtige engel i Åbenbaringen 10 steg ned ved opfyldelsen af tidsprofetien om det andet ve (islam). Protestanterne forkastede profetisk tid ved den første skuffelse, for den fejlagtige forudsigelse gav dem en undskyldning for ikke længere at søge sandheden. Temaet for alle milepælene i den milleritiske historie var ”tidsprofeti”.

Den 11. september 2001 steg engelen i Åbenbaringen atten ned ved opfyldelsen af profetien om det tredje ve (Islam). Temaet for alle vejmærkerne i de sidste dage er Islam. Den første skuffelse markerer afslutningen på en renselse af det tidligere pagtsfolk, idet det tidligere pagtsfolk da blev givet en undskyldning for ikke længere at søge sandheden. Prøvelsetiden begyndte derpå for »jomfruerne« i de sidste dage, for prøvelsen af det tidligere pagtsfolk, som begyndte med englens nedstigning, endte ved den første skuffelse. Således begyndte prøvelsen af dem, som fremstilles som jomfruer, og denne prøvelsesproces vil til sidst åbenbare, om jomfruerne enten er tåbelige eller vise.

Mellem den første og den sidste skuffelse er Midnatsråbets budskab. Temaet for Midnatsråbets budskab for milleritterne var „tid“, og temaet for Midnatsråbets budskab i de sidste dage er „Islam“. I Millers drøm vækkes han ved et råb, og på det tidspunkt skinner hans juveler ti gange klarere, end de tidligere skinnede. Juvelerne på tavlerne, som direkte identificerer en forudsigelse for de sidste dage, er Islam og den undersøgende dom. Som sådan er prøverne i Midnatsråbets „budskab“ og i den „erfaring“, der repræsenteres ved den undersøgende dom, ikke for det tidligere pagtsfolk, men for dem, der bekender sig til at være de sidste jomfruer.

Den fremstilling, som fremkommer, når begge diagrammer føres sammen, og som identificerer historien fra den første til den sidste skuffelse, viser, at på den tid, hvor de Syv Tordners „skjulte historie“ finder sted, fuldfyldes det afsluttende værk i den undersøgende dom. Dette afsluttende værk er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og det finder sted under Daniel ni's „trange tider“, under nationernes forbitrelse i Åbenbaringen elleve, under tilbageholdelsen af Åbenbaringen kapitel syvs „fire vinde“, under „standsningen af den stride vind på østvindens dag“ i Esajas kapitel syvogtyve, og under tøjlingen af den „vrede hest, som søger at bryde løs og bringe død og ødelæggelse“ over verden. Alle disse profetiske vidner repræsenterer Islams tredje Ve, således som det er fremstillet på de hellige diagrammer.

De tre primære elementer i Habakkuks to hellige tavler, som specifikt omhandler begivenheder, der lå i fremtiden i forhold til tavlernes offentliggørelse, er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, islam og opfyldelsen af lignelsen om de ti jomfruer. Tavlerne identificerer en prøvende beseglingsproces af både en „erfaring“ og et „budskab“. Den erfaring, som er nødvendig for en dårlig jomfru, er „Kristus i jer, herlighedens håb“, hvilket repræsenterer den fuldkommenhed, som de hundrede og fireogfyrre tusind repræsenterer.

Selv den hemmelighed, som har været skjult fra evigheder og fra slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige: for hvem Gud ville kundgøre, hvad denne hemmeligheds herligheds rigdom blandt hedningerne er, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb; ham forkynnder vi, idet vi formaner ethvert menneske og lærer ethvert menneske i al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske fuldkomment i Kristus Jesus. Kolossenserne 1:26–28.

De hundrede fireogfyrre tusinde fremstilles som en gruppe mennesker, der er kommet ud af et „fangenskab“. Det fangenskab, som direkte fremstilles i Johannes' Åbenbaring, er fangenskabet ved at ligge døde på gaden i tre og en halv dag, således som det fremstilles i Åbenbaringens kapitel elleve. Fangenskabet i en symbolsk død fremstiller de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, og dette fangenskab kræver angerens tilsynekomst, således som det illustreres ved Daniels bøn i kapitel ni.

Når de døde, tørre ben bringes til live igen, bliver de straks løftet op som et „banner“. I døden var de uden Kristus i sig, herlighedens håb. En del af deres påkrævede omvendelse var deres erkendelse af, at de havde vandret Gud imod, og at Gud havde vandret dem imod. Når de opfylder de profetisk angivne betingelser, „kommer Kristus da pludselig til sit tempel“, og den „erfaring“ opnås, som er nødvendig for at være et medlem af det banner, der da løftes op.

Den „erfaring“, som illustreres, når de to tavler føres sammen, fuldbyrdes ved Kristi afsluttende gerning i den himmelske helligdom. Denne „erfaring“ fremstilles ved „march“-synet, som er synet om „fremtrædelsen“. Det „budskab“, som behøves, er „chazon“-synet om den profetiske historie. Dette „budskab“ identificeres som budskabet om Guds forestående dom over en oprørske verden, som frembringes ved islams tredje Ve.

I 1856 søgte Herren at fuldende genopbygningen af det åndelige Jerusalem i adventismen. Under de tre engles komme fra 1798 til 1844 var det milleritiske tempel blevet bygget på grundvoldene, fremstillet som „juveler“ i Millers drøm, sådan som det blev repræsenteret ved de profetiske sandheder på de to pionerkort (1843 og 1850), der opfyldte Habakkuks andet kapitel. Derpå ledte han sit folk til at opføre muren af sin syvendedags-sabbatslov og førte dem tilbage til det gamle Israels „gamle stier“ for at fuldende arbejdet med „gaden at vandre på“. MEN den gamle sti indeholdt en lære, en profeti, som var bestemt til at prøve og adskille dem. I 1863 bestod adventismen ikke prøven om de „syv tider“ og begyndte at vandre om i Laodikeas ørken.

22. oktober 1844 er et forbillede på den snart kommende søndagslov, og ved søndagsloven vil det værk blive fuldbyrdet, som de ni og fyrré år med genopbygningen af gade og mur i trængselens tider repræsenterede, sådan som det er identificeret af Daniel.

Vid derfor og forstå, at fra den tid, da ordet om at genoprette og genopbygge Jerusalem udgik, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gaden skal bygges op igen, og muren, endog i trængselsfulde tider. Daniel 9:25.

Alle profeterne stemmer overens med hinanden, og Daniels „trængselstider“ er også identificeret i det afsnit fra Early Writings, som vi har betragtet.

„På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels gerning. På den tid vil ‘sildigregnen,’ eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal blive udgydt.“ Early Writings, 85.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Så længe de, som bekender sig til sandheden, tjener Satan, vil hans helvedes skygge afskære deres syn på Gud og himlen. De vil være som sådanne, der har mistet deres første kærlighed. De kan ikke skue de evige realiteter. Det, som Gud har beredt for os, fremstilles i Zakarias, kapitel 3 og 4, og 4,12–14: ,Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør lader den gyldne olie flyde ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Dette er de to salvede, som står hos hele jordens Herre.““

Herren er fuld af hjælpeskilder. Hos Ham er der ingen mangel på muligheder. Det er på grund af vor mangel på tro, vor jordbundethed, vor overfladiske tale, vor vantro, som kommer til udtryk i vor samtale, at mørke skygger samler sig omkring os. Kristus åbenbares ikke i ord eller karakter som den, der er aldeles yndig, og den ypperste iblandt titusinder. Når sjælen nøjes med at ophøje sig til tomhed, kan Herrens Ånd gøre kun lidet for den. Vort kortsynede blik ser skyggen, men kan ikke se herligheden hinsides. Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade og bære ødelæggelse og død i sit spor.

»Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde i vore menigheder indblæst i Hans folk, for at de måtte stå på deres fødder og leve. Vi behøver at se, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.« Manuscript Releases, bind 20, 217.